

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

III. Epistola Synodica de fide ad Jovianum Imp. scripta à sancto Athanasio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

perabis enim Christianis hominibus & A qui in pia disciplina sunt educati. Nam qui inter nos etate sunt provectiores, ipsum Constantinum Doctorem habuerunt. Qui autem illos proxime sequuntur, à Constantio instituti sunt. Hujus vero nuper mortui breve imperii tempus fuit, nec satis idoneum ad labem in deceptorum hominum mentibus altius deligendam.

εὐὴν φύσιν ἡγεμονίαν. χριστιανῶν γὰρ βασιλευσίν, ἡ μαθήμασιν ὁσεῖσιν σωλῆθερα μιν. Ἐμὴν γὰρ ἐν ἡμῖν γενναίτεροι, καὶ κωνσταντίνου διδασκαλίας ἀπήλαυσαν. Ἐμὴν ὁκνήεις, τῶν κωνσταντίνου μέγιστον παιδευμάτων. τέτρατον τε θενεῶτον, ὀλίγον τὸν μονίας ὁ χρόνον. καὶ ἔχ' ἱκανὸς εἰς τοῖς ἐξήπατημένοις ἐνδρῶσαι τὴν λώεην.

CAP. II.

Κεφ. β'.

De reditu beati Athanasii.

Περὶ τῆς ἐπανόδου τῆς ἁγίας ἀθανασίου.

His verbis delectatus Imperator, B deinceps tractare cepit de salute reipublicæ, & quo modo exercitum incolumem ex hostili solo posset reducere. Nec vero longa deliberatione ei opus fuit: sed ex pietatis feminibus uberes statim fructus percepit. Extemplo enim Deus providentiam suam ostendit, & præsentem solvit difficultatem. Rex enim Persarum de Imperio Joviani certior factus, legatos ad eum misit, acturos de pace. Cibaria deinde misit militibus, & forum rerum venalium in solitudine eis parari iussit. Triginta igitur annorum pactus inducias Jovianus, salvum atque incolumem ex hostico reduxit exercitum. Porto simul atque fines Imperii sui ingressus est, primam omnium legem tulit, quâ & Episcopos ab exilio reverti jubebat, & Ecclesias iis restitui mandabat, qui Nicænam fidem inviolatam servassent. Scripsit etiam litteras ad Athanasium, egregium illum Nicænae fidei defensorem, petens, ut accuratam de Divinis rebus institutionem ad se perscriberet. Hic igitur congregatis Episcopis qui doctrinâ excellere videbantur, rescripsit Joviano, suadens ut fidem Nicææ olim expositam, tanquam Apostolicæ doctrinæ consentientem servaret. Cujus quidem epistolæ exemplum, lectorum utilitati prospiciens, hic apponam.

Ἐπιτάτοις ἡδὲ τοῖς ὀ βασιλεὺς τοῖς λόγους ἐβελενέτο λοιπὸν περὶ τῶν κοινῶν σπουδῶν, καὶ ὅπως ἐν τῇ πολεμίας ἀπήλαυσαν πάντα τοὺς στρατιῶν. οὐκ ἐδέθη δὲ βαλεμμάτων πολλῶν, ἀλλὰ τῶν τῆς εὐσεβείας ἀπορμάτων ἐτεύγησε εὐδὲ καρπῶς. πῶσαι δὲ τὴν οἰκίαν ἐδέξασθε περιμήθειαν ὅταν ὅλων θεῶν τὴν φαινομένην ἐλυσεν ἰσοπέδιαν. τὴν γὰρ τὴν βασιλείαν ὁ πῶσων μεμαθηκὼς βασιλεὺς πῶσε δὲ ἀπέσφλεν ὑπὲρ εἰρήνης πῶσε εὐσεβείας. αἶτα τσοφῶς τοῖς στρατιώταις ἐξέπεμψεν, καὶ ἀγορᾶν αὐτοῖς ἐν τῇ ἐρήμῳ χρέως πρὸς ταξί. πριακοῖν ἔχτες δὲ ἔν ἀπονδᾶς ποισαμίν. Ἐρρωμένην τὴν στρατιάν τῇ πολεμίας ὄστβαλε. πωσαι δὲ τῇ ἰσὺς βασιλευμένης γῆς Ἰπῶας, πῶσων ἐγράψεν νομοὶ καὶ εὐδὲ Ἰπσοκόπας ἐπανελθεῖν ἐκ τῆς ἐξορίας διαγορευόντα, καὶ τῶς ἐκκλησίας ἀποδοθῆναι παρῆχωντα τοῖς τὴν ἐνικαία πίσιν διαθήρηται σιν ἀκῆρατον. ἐπέσφλε δὲ καὶ πρὸς ἀθανάσιον ἐκείνον, ἵνα τῶν πορμαχόντων δόματα γραφῆναι αὐτῷ πῶσαι καλῶν τὴν ἀκρεβῆ πῶσαι θεῶν διδασκαλίαν. ὁ δὲ, εὐδὲ ἐλλογμῶν τῶν Ἰπσοκόπων ἀγείρας, αἰεζγραψε τὴν ἐνικαία ἐκλεθεῖσαν πίσιν φυλάξῃν πῶσαι καλῶν ὡς τοῖς ἀποστολικῶς συμβαίνεσαν δόματα ἐνθῆσῳ δὲ καὶ τὴν Ἰπσολήν, τῆς τῶν ἐκλεθεμένων πορμηθῆμεν ὡφελείας.

CAP. III.

Κεφ. γ'.

Epistola Synodica de fide ad Jovianum Imper. scripta à sancto Athanasio.

Ἐπιστολὴ συνδικὴ πρὸς τὸν βασιλεὺς ἰουλιανὸν γραφεῖσα πρὸς τὸν πῶσων παρὰ τῆς ἁγίας ἀθανασίου.

RELIGIOSISSIMO & clementissimo, victori Augusto Joviano, Athanasius & reliqui Episcopi, qui venerunt ex persona omnium Episcoporum

Τὸν εὐλαβέστατον καὶ φιλανθρωπὸν βασιλεῦσιν κλητῆ ἀνυγνώστῳ ἰουλιανῷ. ἀθανάσιον. Ἐμὴν λοιποὶ ἐπίσκοποι, οἱ ἐλθόντες ἐκ πρὸς ὅσων πα-

τω

των τῶν δὲ τῆς αἰγύπτου καὶ θεβαίδος καὶ λιβύων
 Ἰπποκόπων. πρέπασα θεοφιλεῖ βασι-
 λομαθῆς προαίρεσις καὶ πόθος τῶν ἐρατιῶν. ἔ-
 λως ἡ ἀληθῆς καὶ τὴν καρδίαν ἐχέει ἐν χει-
 θεῖ. ἡ τὴν βασιλείαν μετ' εἰρήνης πολλὰς ἐ-
 τῶν πατέρων Ἰππὲλές. θελησάσης τοίνυν
 τῆς σῆς δὲ σεβείας μαθεῖν παρ' ἡμῶν τὴν
 καθολικῆς ἐκκλησίας πίσιν, δι' ἡμετέρας ἀντι-
 Ἰππὲλές τῶν κρείων, ἐβελδυσάμεθα πάντων
 μᾶλλον, τὴν ἀρετῶν πατέρων ὁμολογηθεῖσαν
 ἐν νικαίᾳ πίσιν ὑπομνήσαι τὴν σὴν θεοσεβείαν.
 ταύτην ἡ ἀρετῆς ἀντιπῆρες, ἡμῶν μὲν ποικί-
 λως ἐπέβελδυσαν. ὅτι μὴ ἐπέδωκεν ἡμῶν τῆ ἀρε-
 τῆς ἀντιπῆρες· αἱποὶ ὅ γὰρ ὄνασιν αἰρέσεως καὶ ἡ-
 μάτων τῆ καθολικῆς ἐκκλησίας, ἡ μὴν ἀληθῆς
 καὶ δὲ σεβείας εἰς τὸν κύριον ἡμῶν ἰησοῦν χριστόν
 φανεραῖ πασι κατέστηκε. ἡ ἐκ τῶν θεῶν γρα-
 φῶν γνωσκομένη τε καὶ ἀναγνωσκομένη. ἐν
 ταύτῃ ἡ ἀρετῆς ἀντιπῆρες ἐμαρτύρη-
 σαν, ἐν ἡ ἀναλύσαντες εἰσὶν ἐν κρείων. ἐμῶν ὅ
 αἱ ἡ πίσιν διαπαντός ἀληθείας, εἰ μὴ πονηρία
 τῶν αἰρετικῶν ἀρετῆς ἀποποιῆσαι ταύτην ἐτόλμη-
 σεν· ἀρετῆς γὰρ ἡμῶν καὶ οἱ σὺν αἰπῶν διαφθεῖραι
 ταύτην ἐὰν ἐβελδυσαν καὶ ἀντιπῆρες ἐπέβελδυσαν
 ἐπε-
 χείρησαν, φάσκοντες ὅτι ἐκ ὄντων, ἡ κλίσμα καὶ
 ποιήματα, καὶ τρέπτον εἶναι τὸν ἡμῶν τῆ θεῖ. πολλὰς
 τε ἐν τῆτοις ἡπάτησαν· ὡς καὶ τῆς δοκῆντας
 εἶναι π. σωμαπαχθῆναι ἀντιπῆρες τῆς δυσσημίας.
 καὶ φάσκοντες μὴ οἱ ἀρετῆς πατέρες ἡμῶν, συν-
 ἐλθόντες ὡς προέειπομεν ἐν τῇ κρείων νικαίᾳ συνό-
 δω, τὴν μὴν δεφάνην αἰρέσειν ἀνεθέμασαν
 τὴν ὅ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας πίσιν ὁμολο-
 γησαν ἐχθρῶς ὡς ἐλαύτης πάντων ἡμῶν κηρυ-
 τομένης, ἀποσεβείναι τὴν ἀναφθεῖσαν αἰρέ-
 σιν ἀρετῆς τῶν αἰρετικῶν. ἡ μὴν ἂν ἀντιπῆρες
 ἀρετῆς καὶ πᾶσαν ἐκκλησίαν γνωσκομένη τε καὶ
 κηρυττομένη· ἀλλ' ἐπέδωκεν τὴν δεφάνην αἰρέσειν
 ἀναθεῖσαι βεβλόμενοι, πῆρες μὴν ἀντιπῆρες τὴν ἐν
 νικαίᾳ ἀρετῆς τῶν πατέρων ὁμολογηθεῖσαν πίσιν
 τετολμήκασιν ἀρετῆς ἡμῶν τινές ἡμῶν ἀρετῆς
 ὁμολογῆναι ἀντιπῆρες, ταῖς ὅ ἀληθείας ἀρετῆς
 παρερμηνεύοντες τὸ ὁμοῖοσιον, καὶ ἔτοι βλασ-
 φημῆρες τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐν τῷ φάσκον
 ἀντιπῆρες, κλίσμα εἶναι καὶ ποιήματα διὰ τῆς ἡμῶν
 ἀντιπῆρες· ἀνακαίως θεωρήσαντες τὴν ἐκ τῆς τοιαύ-
 της βλασφημίας βλάβην γιννομένην καὶ τῶν
 λαῶν, ἐπέδωκεν τῆ σῆ δὲ σεβείας τὴν ἐν νικαίᾳ

A Ægypti, Thebaidos, ac Libyarum.
 Digna est religioso Principe cupiditas
 discendi, & desiderium rerum cele-
 stium. Itā enim & cor tuum habes in
 manu Dei, & Imperium multis anno-
 rum curriculis pacate gubernaturus es.
 Quando igitur pietas tua fidem Eccle-
 siæ catholicæ ex nobis discere voluit, a-
 ctis eam ob rem Deo gratiis, præ reli-
 quis omnibus eam fidem quæ Nicææ o-
 lim à patribus promulgata est, religio-
 ni tuæ suggerendam esse decrevimus.
 Hanc enim quidam cum repudiasent,
 nobis quidem variis modis insidiati
 sunt, propterea quod Arianæ hæresi
 haudquaquam assentiremus: in Eccle-
 siam autem catholicam, hæresin &
 schismata invexerunt. Ac vera quidem
 & pia fides in Servatorem nostrum Je-
 sum Christum omnibus manifesta est,
 quæ ex Divinis scripturis & cognosci-
 tur & legitur. In ista enim fide Sancti
 martyrio consummati sunt, & nunc in
 Domino requiescunt. Mansisset autem
 perpetuò illæsa, nisi hæreticorum quo-
 rundam improbitas eam corrumpere
 aufa esset. Arius enim & sectatores illi-
 us eam labefactare, & impietatem in
 ejus locum introducere studuerunt, af-
 ferentes Filium Dei de non exstantibus,
 & creaturam ac facturam, & mirabi-
 lem esse: multosque his sermonibus se-
 duxerunt; ita ut ii quoque qui auctori-
 tatis aliquid habere videbantur, abre-
 pti fuerint illorum blasphemiam. Ac san-
 ctissimi quidem patres nostri, jamdu-
 dum in synodo apud Nicæam, sicut au-
 tea diximus, congregati, Arianam hæ-
 resin condemnarunt, & Ecclesiæ cat-
 holicæ fidem scripto confessi sunt: a-
 deo ut per ejus fidei prædicationē ex-
 tincta sit hæresis quæ ab hæreticis fue-
 rat excitata. Atque hæc quidem fides
 passim in singulis Ecclesiis & cognita
 & publicata est. Sed quoniam non-
 nulli Arianam hæresin renovare cupi-
 entes, fidem Nicææ à patribus editam
 repudiare ausi sunt, quidam verò simu-
 lant quidem eam se fidem profiteri; re-
 vera autem eam negant, vocem con-
 substantialis perperam interpretantes,
 iidemque in Spiritum Sanctus blasphemantes,
 dum cum dicunt creaturam esse
 & factum per Filium: nos damnum
 considerantes quod ex ejusmodi blas-
 phemia invehitur in populum Dei, fi-
 dem Nicææ expolitam pietati tuæ of-
 ferre necessarium duximus; ut cognos-
 scat religio tua, quantā cum diligentia

fuert scripta, & quantopere aberrant, qui aliam fidei doctrinam predicant. Scias igitur, religiosissime Auguste, hanc esse fidem quae à saeculo praedicata est: & quam confessi sunt Patres Nicææ congregati; in quam deniq; consentiunt omnes ubique terrarum Ecclesiae; quæ sunt in Hispania & in Britannia & Galliis: quæ sunt per universam Italiam & Campaniam: quæ sunt in Dalmatia, Dacia, Mæsia, Macedonia, & universa Achaia: item quæ sunt per universam Africam, & in Sardinia & Cypro & Creta: quæ sunt etiam in Pamphylia, Lycia & Iauria: item quæ sunt per universam Ægyptum & Libyam: quæ sunt in Ponto & Cappadocia & vicinis regionibus: omnes denique per Orientem Ecclesie; paucis exceptis qui Arii opinionem sectantur. Horum enim omnium quos commemoravimus, sententiam experimento ipso cognovimus, & litteras scriptas habemus. Ac licet pauci quidam huic fidei contradicant, scimus tamen religiosissime Auguste, eos orbi terrarum prejudicare non posse. Nam cum Ariana hæresis labe jam pridem infecti sint, nunc veritati pertinacius obistere conantur. Arque ut cognoscat pietas tua fidem Nicææ à trecentis decem & octo patribus promulgatam, licet eam probe noverit, hic tamen subjicere curavimus. Est autem ejusmodi; Credimus in unum Deum Patrem omnipotentem, omnium visibilium atque invisibilium Conditorem: & in unum Dominum Jesum Christum Filium Dei: qui genitus est ex Patre unicus, hoc est, ex substantia Patris: qui est Deus ex Deo, lumen ex lumine, Deus verus ex Deo vero: qui genitus est, non factus, qui consubstantialis est Patri: per quem omnia facta sunt, tam quæ in caelo, quam quæ in terra. Qui propter nos homines & propter nostram salutem descendit, & incarnatus, homo factus & passus est: qui tertia post die resurrexit, & ascendit in caelum, venturusque est ut vivos judicet ac mortuos. Et in Spiritum Sanctum. Eos autem qui dicunt, fuit tempus cum non esset; & antequam gigneretur, non erat; & quod de non existentibus factus sit: aut qui dicunt Filium Dei ex alia esse hypostasi seu substantia, aut creatum, aut conversioni vel mutationi obnoxium esse,

ὁμολογηθεῖσαν πίστιν ἐσαυδάσαμεν, ἵνα γινώσκῃς ἡ θεοσεβέστα, μετ' ὅσων ἀκελεύειας γέγραπται, καὶ ὅσον πλανῶν. **Θ** παρ' αὐτῶν διδασκασίας, γινώσκῃς θεοφιλέστατε ἀυγαστε, ὅτι αὐτῶν μὴ ἢ ἐξ αἰῶν **Θ** κληρονομήν ταύτην ὁμολογήσαν **Θ** ἐν νικαῖα συνελθόντες πατέρες, καὶ ταύτην σύμψηφοι τυγχάνουσιν πάντων καὶ τόπων ἐκκλησίαι, αἱ τε καὶ τῶν σπανίων καὶ βρεθρανῶν καὶ γαλλίας, καὶ αἱ τῆς ἰταλίας, πάσης καὶ καμπανίας, δαλματίας, δακίας, τε καὶ μυσίας, μακεδονίας καὶ πάσης ἐλλάδος, καὶ τῶν ἀφρικῶν πάντων, καὶ σαρδανῶν, καὶ κύπρον, καὶ κρήτων, παμφυλίαν τε καὶ λυκίαν, καὶ ἰσαυρίαν, καὶ αἱ τῶν πάντων ἀνατολῶν καὶ λιβύων, καὶ πόντον καὶ καππαδοκίαν, καὶ τὰ πλησίον μέρη, καὶ αἱ τῶν ἀνατολῶν ἐκκλησίαι, πᾶρες ὀλίγων τῶν τῶν δόξαι φρονούντων. πάντων γὰρ τῶν προσφρημένων, τῶν πείρα ἐγράψαμεν τῶν γινώσκων, καὶ γράμματα ἔχομεν, καὶ οἱ δὲ αὐτοὶ θεοφιλέστατε ἀυγαστε, ὅτι καὶ ὀλίγοι πνὲς ἀνιλέγεται αὐτῆ τῆ πείρα, ἐδύναται πειράσασθαι τοιοῦτον πείρα τῶν ἀκελεύειν. πολλὰ γὰρ χροῖον βλαβερίως διὰ τῆς δόξαν αἰρέσεως, φιλονεικότερον καὶ ἀνδρίσαν τῆ δόσεβεία. καὶ ὑπερ τῆ γινώσκων τῶν ὁμολογηθεῖσαν, καίτοι γινώσκων, ὁμῶς ἐσαυδάσαμεν τῶν ἐν νικαῖα πίστιν ὁμολογηθεῖσαν ὑπὸ τριακοσίων δεκά ἑξα ἐπίσκοπων ὑπὸ ἀξίας. ἐστὶ ἡ αὐτῆ Πισθόμεν εἰς ἓνα θεὸν πατέρα πάντοκράτορα, πάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀορατῶν ποιητῆν, καὶ εἰς ἓνα κύριον ἰσοῦν χριστὸν, τὸν ἕκτον τῆς γεννηθεία ἐκ τῆ πατρὸς μονογενῆ, τῆς ἐκ τῆς ὑσίας τῆ πατρὸς, θεὸν ἐκ θεῶν, φῶς ἐκ φῶτος: θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεῶ ἀληθινῶν. γεννηθεία, ἐ ποιηθεία, ὁμοῦσιον τῶ πατρί, δι' ἃ τὰ πάντα ἐγένετο, τὰ τε ἐν τῶν ἡμετέραν καὶ ἐπιτῆς γῆς: τοῖ δι' ἡμᾶς τῶν ἀνδράπων καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατέλθόντα, σαρκωθέντα, ἐνανθρωπήσαντα, παθόντα, καὶ ἀναστάντα τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀνελθόντα εἰς οὐρανὸν, ἐρχόμενον κενεῖν ζωίας καὶ νεκρῶν, καὶ εἰς τὸ ἄγιον πνεῦμα. οὐδὲ ἡ λέγοντας, ἡ πῶς ὅτι οὐδὲ ἦν, καὶ πῶν γεννηθῆναι οὐδὲ ἦν, καὶ ὅτι οὐδὲ οὐδὲ ὄντων ἐγένετο, ἢ ὅτι ἑτέρας ὑποστάσεως ἢ ὑσίας φασκονίας εἶναι, ἢ κτιστῶν ἢ πρεπιόν, ἢ ἀλλοιωτῶν τὸν ἕκτον τῆς θεῶ τέρας

ἀναθεματίζῃ ἡ ἀγία καθολικὴ καὶ ἀποστολι-
κὴ ἐκκλησία. ταύτη τῇ πίστει θεοφιλέστατε ἀν-
γες ἐπιμένειν ἀναγκαῖον, ὡς θεῖα καὶ ἀποστολι-
κῆ, καὶ μηδένα μετακινεῖν ἀλλῶ πειθανολο-
γίας καὶ λογομαχίας, ὅπως ἐποίησαν οἱ Ἰε-
ροχῆς (Ὁ Δοξομανί), οἱ Ἰεσοὶ ὄντων τὸν υἱὸν Ἐ-
θεῖ λέγοντες, ὅτι ἡ ψὸς ὅτε οὐκ ἔστι, καὶ
κίσιος, ὅτι ποικίλος, καὶ τρεπίσιος. διὰ τῆτο γὰρ,
καθὰ προείπομεν, καὶ ἐν νικαίᾳ σὺνοδῷ ἀνε-
θεματίσθη τοιαύτων αἵρεσιν, τῶν ἡ τῆς ἀ-
ληθείας πίστιν ὠμολόγησεν, ὅτι ἀπλῶς ὁμοί-
ον εἰρήκασι τὸν υἱὸν τῷ πατρὶ, ἵνα μὴ ἀπλῶς
ὁμοίῳ θεῷ ἀλλ' ἐκ τῆ θεῷ θεὸς ἀληθινὸς πι-
στεύῃ) ἀλλὰ ὁμοόσιον ἔγραψαν, ὅπως ἰδιὸν
ἐπιγνησίς ὁ ἀληθινὸς υἱὸς, Ἰε ἀληθινὸς καὶ φύσις
πατρὸς, ἀλλ' ἐδὲ ἀπηνλοσείωσαν τὸ πνεῦμα
τὸ ἅγιον ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ. ἀλλὰ μάλλον
συνεδόξασαν ἀπὸ τῶ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ ἐν τῇ
μῆ τῆς ἀγίας τριάδος, πῆσι, διὰ τὸ ὅτι μίαν
εἶναι τὴν ἐν τῇ ἀγία τριάδι θεότησα.

Anathematizat sancta catholica & A-
postolica Ecclesia. In hac fide, Deo
charissime Imperator, necessario infi-
stere debemus tanquam sacra & Apo-
stolica. Nec eam ullus argumentis pro-
babilibus aut verborum contentione
debet convellere, sicut ab initio fece-
runt Ariomanitæ, qui Filium Dei de
non extantibus dicunt, & fuisse tem-
pus eum non esset, eumque creatum &
factum esse atque mutabilem. Idcirco
enim Nicæna synodus, eam quidem
hæresin condemnavit, sicuti antea di-
ximus: fidem autem veritatis exposuit.
Neque enim Filium simpliciter & ab-
solute similem dixerunt Patri, ne sim-
pliciter similis Deo, sed ut ex Deo Deus
verus credatur. Ad hæc consubstantia-
lem esse scripserunt, quod proprium
est naturalis ac veri filii, ex vero ac na-
turali patre geniti. Sed neque Spiritum
Sanctum à Patre & Filio separarunt:
quin potius eum unâ cum Patre & Filio
glorificarunt in una sanctæ Trinitatis
fide, eo quod unâ sit in sancta Trinitate
Divinitas.

Κεφ. δ.

Περὶ τῶν ἀποδοθέντων σιτηρῶν ταῖς ἐκκλησίαις.

Τούτοις ὁ βασιλεὺς τοῖς γεμίμασιν ἐν-
τυχῶν, ἐβεβαίωσεν ἢν εἰχεσθεῖ τῶν θείων
γνώσιν τε καὶ διάθεσιν. Ἐνόμον ἕτερον ἔγρα-
ψε, τῆ σίτης τὴν σὺνίαξιν ἀποδοθῆναι ταῖς ἐκ-
κλησίαις κελεύσας, ἢν ὁ μέγας κωνσταντῖνος
ἀπένηκεν. ἰβλιανὸς γὰρ καὶ ταύτων ἐκεκώλυ-
κε τὴν χορηγίαν, ἀτε δὴ τὸν καὶ τῆ θεῷ καὶ σωτή-
ρῳ ἡμῶν ἀναδέξασθαι πόλεμον. ἐπεὶ δὴ ἡ
ὁ ἐκ τῆς ἐκείνης δυοσεβείας ἐπισκήψας λιμὸς
ἐπαίχεν εἰς πρῶτην τὰς εἰσοδοῦς τῆς κωνσταν-
τῖνης συντάξεως, τὸ τρίτημόριον ἰβλιανὸς τῆν-
καὺτα παραχρῆθῆναι προσέταξεν, ἵνα παρ-
αχρῆθῆναι τῆ λιμῆ παυσάμενος τέλειον παρ-
αχρῆθῆναι τὸ σιτηρῶσιον.

CAP. IV.

De annona Ecclesis restituta.

LECTIS his litteris, Imperator eam
quam de rebus Divinis habebat no-
ticiam ac fidem confirmavit. Aliam
præterea legem tulit, quâ frumentari-
um canonem Ecclesiis reddi præcepit,
quem Constantinus Magnus iisdem at-
tribuerat. Nam Julianus, utpote qui
adversus Deum & Servatorem nostrum
bellum suscepisset, hanc quoque præ-
bitionem vetuerat. Quoniam vero fa-
mes ob impietatem Juliani exorta, tri-
butariam functionem exigere non sine-
bat, tertiam partem annonæ Constan-
tiniannæ Jovianus tunc præberi iussit.
Integrum canonem præbiturum se pol-
licitus, ubi fames cessasset.

Κεφ. ε.

Περὶ τῆς τῆ βασιλείας τελευτῆς.

Τοῖς νόμοις τὰ τῆς βασιλείας καλα-
κοσμήσας παροίμια, ἀπὸ τῶ ἀνιλοχέων
ἐπὶ τὸν βόσπορον ὤρμησεν. ἐν δαδασάνῃ,
κώμη ἡ αὐτῆ βιθυνῶν καὶ γαλατῶν ἐν μεθορίᾳ
κείμενη, τὸ τῆ βίσι τέλει ἔδξατο αὐτὸς μὴν

CAP. V.

De morte Imperatoris Joviani.

HUIUSMODI legibus cum Imperii
sui primordia exornasset, Antio-
chia egressus, Bosporum versus con-
tendit. Porro cum venisset Dadaflana,
qui vicus est situs in confinio Bithyniæ
& Galatiæ vivendi finem fecit: ipse qui-
dem cum maximo & pulcherrimo via-
tico digrediens ex hac vita: sed ingenti

